

Lenka Chalupová

Ledové
STŘEPY
STŘEPY

Mrazivý román o vášni... a trestu

LENKA CHALUPOVÁ

Ledové STŘEPY

LENKA CHALUPOVÁ

Ledové STŘEPY

Román o nevěře, která je jako střep.
Jako ledový střep.
Řízne do kůže a pořezá ji.
Až do krve!
Rána sroste... zacílí se.
Ale jizva zůstane.
V tomhle románu není nic, jak se na první pohled zdá.

Copyright © Lenka Chalupová, 2015

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2015

Image on Cover © Thinkstock.com, 2015

Photograph © Ingrid Lounová, 2015

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2015

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2015

ISBN 978-80-7475-122-6

Do místnosti se přišoural muž v tepláčkách a tmavozelené mikině s kapucí, která ho škrtí u krku. Táhne mu na šedesát, ale rozhodně vypadá na víc. Řídké vlasy má prošedivělé a popelavou tvář vymletou potůčky vrásek. Velké modré oči jsou odevzdaně prázdné, nečitelně lhostejné. Vím, co má za sebou: deset let v kriminále a tři měsíce v psychiatrické léčebně. Nějak ztratil chuť žít, nemá motivaci, chybí mu motor.

„Kamila Fraisová,“ říkám a podávám mu pravici. „Loni jsem si vzala vašeho bývalého spolužáka, kamaráda, kolegu... a pokud vím, i zetě Marka.“

Jáchym Wollner přikývne, chabě se představí a uštěpačně utrousí: „Celý život se za mnou táhl, téměř mě pronásledoval – a když jsem ho potřeboval, dal ode mne ruce pryč!“

Nemám na to co říct, ale uvědomuji si, že muž si mne zkoumavě prohlíží, jako bych byla loutka na niti, kterou chce koupit. Asi se mu nezdá můj věk, přemítám. Je mi pětadvacet – a ano, vím, od mého muže mě dělí třicet let. Mám čerstvě vystudovanou žurnalistiku, pracuji zatím jako elév na půl úvazku a teď jsem se tajně rozhodla dát do psaní knihy. Ani můj manžel to netuší, chci to mít pro něj jako překvapení. Napsat román! To je přece něco jiného, než článek do Olo-mouckého deníku.

Jeňže teď se začínám obávat – dostanu z Wollnera vůbec něco? Dotáhnu do konce jeho životní příběh, který ze sebevědomého chlapa udělal tuhle trosku? Sedne si do sedačky a v dlaních svírá plastový kelímek s kávou z automatu. Zatraceně slabou. Příběh, který hodlám rozplétat, bude ale silné kafe...

„Víte, proč tu jsem, že ano?“

Přikývne.

„Chci znát váš životní osud... ale hlavně mě zajímá ta cesta, nebo rozcestí, kde se ze slušného člověka stane...“

„... vrah?“ předběhne mě a těma očima bez jiskry projede blesk. Tak drsně jsem to sice říct nechtěla, ale souhlasím. „Bude to dlouhé povídání,“ zdůrazňuje.

Zapnu na diktafonu červené tlačítko, rozsvítím mosaznou lampu, protože zvenku se valí pošmourný podzim,

do ruky si dám blok a z rozpaků do něj namaluji malou pokřivenou kytku.

Jáchym Wollner usrknul z plastového kalíšku, ale záhy se zhnuseně otrěpal. „Mám rád čerstvě umletou zrnkovou kávu,“ řekl do ticha té návštěvní místnosti, „občas mi ji tu sestřičky uvaří. Ale nejlepší kafe uměla Anička, slívala mi ho pomalými krouživými pohyby, jako kdyby chuť kávy byla přímo úměrná té dokonalé kružnici, vykouzlené nad hrnkem.“ Dokonce se té vzpomínce zasmál... ale pohnula se jen jedna půlka obličeje, jako kdyby ta druhá byla ochrnutá po mrtvici.

Anička? No jistě, měl by začít mluvit o ní, ví to, ona by měla otevřít ten příběh, ze kterého vznikne kniha... Ale nějak to nejde.

„Jestli dovolíte, nejdřív bych rád něco řekl o švagrové Emmě.“

Vytáhla z kabelky řasenku a sedla si před velké secesní zrcadlo. Milovala ho! Jeho lesk jí dával těžko uchopitelnou jistotu. Nebylo jen obyčejnou věcí, která věrně přenáší obraz. Zrcadlo bylo její vášeň. Nelhalo. Co vidělo, to ukázalo. Ne jako lidé – pokroucení a mělcí. Ráda je provokovala, posouvala přitom své vlastní hranice... Dokonce i s Antoniem se vyspala hlavně kvůli tomu, aby lidem v baráku zvedla oči navrch hlavy. Aby čuměli, koho si ta holka z druhého patra táhne domů. A dvoumetrový černoch byl krásnou návnadou, skvělou provokací pro ty maloměšťáky!

Oba věděli, o co jde. Jedna noc, špetka pestré exotiky v marně šedém dni, žádné sliby, závazky, nároky a naděje. A taky žádné společné ráno, kde by seděli u jednoho stolu, žmoulali chleba a vedli nucenou konverzaci. Po akci víno a po víně další akce... a pak sbohem. Pravidlům, která vylučovala trapnost, rozuměli oba. V deset hodin večer už nebyl důvod, aby se Antonio zdržoval a u skleničky čokoliv hrál falešnou hru na milence... Nasoukal se do riflí, zkontroloval dokonalou fasádu a zmizel ve tmě.

Mávla mu ještě z okna, odložila řasenku, domalovala si rty rudou rtěnkou a vyrvala z nabíječky mobil. Našpulila pusku, přivřela oči, vyfotila se a fotku mu poslala na památku – přesně tak, jak si přál. Chtěl ji do své galerie, do sbírky milostných úspěchů. Oznamil jí se smíchem dobyvatele, že bude zařazena pod pořadovým číslem 42.

„Dostala jsem ho,“ napsala pak esemesku své sestře Anně... a malovala si přitom, jak její prudérní dvojče padá při té představě do mdlob. I když to na první pohled vypadalo jako jízlivá zlomyslnost, ona si neuměla představovat, co jiní lidé cítí a jak vnímají. Nezajímala ji druhá strana, prostě nic *za zrcadlem!* Když do pěti minut Anna neodpovídala, znovu vzala do ruky mobil. „Dělali jsme to třikrát po sobě, v patnácti polohách a dvaapadesát minut!“ Eseseska bez odezvy ji nadzvedla – vytočila sestřino číslo a všechno jí podrobně popsala. Nikdy, opravdu nikdy neuměla odhadnout, co se hodí říkat a co ne, takže často dostávala lidi do rozpaků. Považovali ji kvůli tomu za studenou, necitlivou, podivínskou, drzou a trapnou. Omluvou jí byla její diagnóza – a kdo ji neznal, tomu Emma připadala... divná.

„Tohle bys mi neměla povídat, je to příliš intimní,“ řekla jí Anna klidně, ale Emma mluvila dál – jako by ji neslyšela. „To pozlacené zrcadlo dotvářelo celou tu hru, v tom světlém odlesku byl pohled na černou kůži ještě dráždivější...“ Mluvila a mluvila a mluvila. Vlastně si v tom zápalu po chvílce ani nevšimla, že už povídá do prázdného, dutého prostoru. Zklamaně hovor ukončila – a následně ožila, když v mobilu zapípal zpráva. Že by? Eseseska, která jí obratem přišla, ale nebyla od Anny.

„Promiň, spletl jsem se, máš číslo 43. Jsi Milenka číslo 43. Neva? Zapomněl jsem na Denisu.“

„Už ten začátek, kterým to uvádím, mi připadá perverzní. Nezdá se vám? Milenka číslo 43. Pche!“

Zavrtím hlavou a povytáhnou obočí. Od té doby, co žiju s donchuánem Markem Fraisem, mě v tomto ohledu nemůže nic překvapit. Neodpovídám ale na otázku dost rychle a bystře, což Jáchyma maličko popudí. Asi ode mne čekal jinou reakci.

Hodně nahlas si povzdechne, když říká: „To vám potom bude zbytečné celý příběh vyprávět. A povídat o Anně, to bude nuda. Nevím teď, jestli to celé má vůbec smysl...“

Chce couvnout? Chystá si půdu k tomu, aby se vyvlékl?

Vím, že musím zareagovat rychle, takže se slyším, jak zbrkle říkám: „Kdepak! Tahle knížka nemá být detektivka, ale úplně obyčejný pravdivý příběh. Přišla jsem si za vámi pro story rodiny, která ničím nevybočovala!“

Jáchym Wollner si těsněji utáhne pásek u pruhovaného fro-té županu. Zdá se, že ho moje vysvětlení uklidnilo.

O půl třetí doběhla Anna do školky. Slíbila holkám, že si dnes vyjedou na nákupy do Přerova a můžou u Bečvy krmít kačeny, takže v igelitce ještě táhla tvrdé rohlíky a patku okoralého chleba, který doma zůstal od snídaně. Holky tuhle zábavu milovaly.

Dnes končila v knihovně v poledne a umínila si, že musí za ty dvě hodinky ještě aspoň umýt okno v kuchyni. Nestihla nic. Donesla si z práce knížku o životě Blanky z Valois a zažrala se do ní tak, že se zapomněla i naobědvat. Když u třiatřicáté stránky mrkla na hodinky, bylo čtvrt na tři. Nejvyšší čas vyrazit do školky.

Holky už na ni netrpělivě čekaly v šatně, obě měly svlečené zástěrky, pyžama poskládaná v plátěné tašce a papuče ve společném batůžku. Každá si ještě držela na špejli vyfouknuté vajíčko s papírovým zajícem. Johanka měla svůj výtvar vyrobený pečlivě, byla puntičkářka po Jáchymovi.

O dva roky mladší Juditka byla jak z jiného sémě, dokonce jí ani nevadilo, že skořápku rozmáčkla v dlani a karton na špejli se jí víc odchlipuje, než drží.

„To je taková kravina do květináče,“ komentovala to, „a já jsem to měla ze všech dětí nejhnusnější.“ Ani špetka lítosti, jenom suché konstatování nad vlastní nešikovností. Opravdu měla prsty jak dřevěné kolíky na prádlo. Zato byla živelná, tancovala všude a s takovou vervou, že jí každá ulice byla úzká, skákala a běhala, jezdila na skejtu a čarovala s balonem jako kluk. A na to zase nebyla Johana. Když učitelka děti naháněla do kola, aby proběhly zlatou bránu nebo kličkovaly před slepou bábou, uraženě odpochovala do koutu místnosti a tam trucovitě vyčkávala, až se všichni těch kolektivních trapností nabaží. I dnes si na ni kvůli tomu učitelka stěžovala. Sotva Anna vstoupila do šatny, učitelským ječákem spustila: „Paní Wollnerová, Johana dneska zase celé dopoledne proseděla. Nacvičovali jsme besídku ke svátku matek, a ona nechtěla nic dělat. Je podivně tichá až mlčenlivá, málo přizpůsobivá...“

Čekala, že Anna svou dceru sejme výčitkou, ale marně. Výtky kvůli blbostem považovala za špatný výchovný tah. A navíc se bála, aby se u její dcery neprojevovalo dědičné zatížení. Vždyť u Emmy to taky tak začínalo – odmítala se komukoliv podřizovat, seděla sama, v ruce oblíbené zrcátko, kterým si kontrolovala svůj dokonalý obličej... jako kdyby snad byl z plastelíny a mohl se z vteřiny na vteřinu změnit. Nikdo ji nezajímal, žila jakoby jen sama pro sebe, chráněná vlastní ulitou. Poprvé si to Anna uvědomila ve třetí třídě, když její sestře spolužáci přiřkli zlomyslnou přezdívku *pijavice!* Prý jí – a všechny kolem sebe – jenom vysává. Rodiče to taky dlouho považovali za charakterovou zvláštnost, silný egoistický rys, viděli ji jako vzdorovitou a zatvrzelou holku. „Podívej se na Annu, jak se chová skromně,“ předhazovali jí často. A zbytečně! Až do nějakých čtrnácti let netušili, že za jejím problematickým chováním je psychická nemoc. No... a možná si ji v dětství vykoledovala

tím, jak pořád blbla s duchem v zrcadle. Prý žádná šmouha, ale chlap! Představa, že by tuhle problematickou diagnózu zdělila její dcera, Annu děsila. Přemýšlela nad tím celou cestu, kterou musela urazit z Tovačova do Přerova, ale stejně k ničemu nedošla.

Zaparkovala na náměstí a nejbližší cestou se všechny tři vydaly k Tyršovu mostu, kde už na ně z vody řvaly hladové kačeny. Vytáhla z igelitky rohlík, rozloupkla ho na dvě půlky a rozdělila mezi Johana a Juditu. V kabelce jí zazpívala esemeska, kterou si přečetla v přítmí tašky „Přijedu až na víkend, mám hodně práce. Škleboun. Jáchym.“

Byla zklamaná – slíbil přece, že by se mohl v půlce týdne urvat a dorazit aspoň na odpoledne, ale ani slovem to nedala najevo. Naopak. Obratem mu odpinkla zprávu: „Nevadí, budeme se těšit. Usměváček. Anna.“

Byla nekomplikovaná. Nikdy se nestěžovala, že on je celý týden pracovně v Olomouci a ona s holkami sama doma v Tovačově, nikdy mu nedala najevo, že jí vadí jejich dvě oddělené domácnosti, nenutila ho, aby prodal byt a denně dojížděl... Vždyť dvacet kilometrů, co to je? Tohle na ní její muž tolik miloval – a ona to moc dobře věděla.

Nebylo možné si nevšimnout, že Jáchym Wollner zmínil jakousi diagnózu své švagrové – ale řekl to úplně rozplizle, jakoby neochotně. Jenomže je třeba i do tohohle říznout. Ustrknu čaj, který jsem si do pokoje přinesla, a hned na něj uhodím s otázkou: „Emma byla psychicky nemocná?“

Odfrkne si. Je vidět, že se mu do odpovědi moc nechce. Nakonec ale utrousí: „V moderní klasifikaci duševních nemocí je to diagnóza F60.2.“

Nechápavě se na něj podívám.

„Říká vám něco disociaální porucha osobnosti?“

Zavrtím hlavou, ohrnu ret.

„Řeknu to jen laicky. Dříve se o těchto lidech říkalo, že jsou amorální, asociální psychopaté. Jsou to sobci, kteří uspokojují jen svoje potřeby – a to bez ohledu na jiné, jsou nezodpovědní vůči společenským normám, pravidlům a závazkům. City druhých je nezajímají. A schopnost udržovat trvalé svazky? Pche! V jejich případě téměř nemožné! Selhávají jako partneři i coby rodiče. Lidi s touhle diagnózou nemají schopnost poučit se ze zkušenosti, takže často jdou hlavou proti zdi. Nepociťují vinu a vlastní selhání svádějí na jiné. Typické jsou pro ně výmluvy typu – to já ne, to on, ona, tamten...“

To mi připomnělo mého mladšího bratra – ten taky vždycky uměl natáhnout prst směrem ke mně a ukřivděně posmrknout, že za to může Kamila.

Jenže tohle asi bylo něco jiného.

Necítila se dobře, dokonce uvažovala, že požádá šéfa o dovolenou. Vyléčí si bolavou krční páteř a hodí se do pohody. Doma si uklidí a potěší se sbírkou zrcátek, která od dětství milovala. Měla jich už skoro tisíc a každý rok svou zrcadlovou rodinu rozšiřovala. Specializovala se na malá kapesní zrcátka s barevnou zadní stranou, některá byla vsazena do mosazi, jiná do stříbra nebo do umělé hmoty – na tom jí nezáleželo. Zbožňovala tu rozmanitost druhých stran, ale zároveň tu *jistotu* předních částí. Zrcadlům rozuměla... zbožňovala je! Ten rituál, kdy si po celém bytě roztáhla stovku zrcadélek, zapálila svíčku a těšila se z těch ohňových odlesků... to pro ni byl pocit k nezaplacení. Pak zrcátka posbírala, naleštila a uložila zpět do hliníkových kufříků.

Příští týden budou Velikonoce – a na ty chtěla být Emma fit. Psychicky i fyzicky. Těšila se k rodičům do Tovačova. Za poslední léta si jich moc neužila, a když se teď snad natrvalo usadila v Česku, cítila potřebu vynahradit jim roky strávené v cizině. Věděla, že odloučení nesli těžce,

pořád jí psali a v každém dopise neopomněli požádat, ať sedne na letadlo a vrátí se. Když přijela jednou do roka na návštěvu, mordovali ji prosbami, aby už zůstala s nimi. Marně jim vysvětlovala, že v Severní Karolíně je její domov a její muž, zatímco oni mezkovitě opakovali, že doma je v Tovačově a George není její muž, když s ní *jen chodí*. Taky Anna jejich oddělení pupeční šňůry nesla ze začátku špatně; když se pak ale provdala a během dvou let přivedla na svět holky, na její návrat už tolik netlačila.

„Zůstaňte doma klidně do konce týdne,“ vyvedl ji z myšlenek do reality její nadřízený Vondráček, „ale vezměte si ty katalogy a pokuste se část přeložit.“ Do náruče jí už strkal objemný štos svázaných papírů a ještě další část měla napěchovanou ve firemní igelitce. To si teda pomohla! Místo plánovaného třídění sbírky teď bude ležet v peřinách a překládat do angličtiny nezáživné technické popisy. Antonio na ni vyvalil své temně černé oči a naznačil jí tím gestem, ať není blbá a tuhle štafetu rychle přehodí jinam.

„No... a nemohla by to udělat Denisa?“ hodila hlavou směrem k vedlejšímu stolu, kde seděla ta... kráva, nohu přes nohu, na stole hrnek s rozpitou kávou, na talířku rozkousaný loupák. Kolegyně zavrčela a na Vondráčka se zatvářila tak vyzývavě, že okamžitě pochopil. Ačkoliv k šéfovským manýrům neměl sklony, začal se rozčilovat a vypadal jako vzteklý zahradní trpaslík, který nečekaně obživil nad tůní s rozkvetlým leknínem. Tím leknínem byla Denisa – jeho oficiální milenka, která mu rozhodně nedržela kvůli jeho mužné postavě nebo sametovým očím. Vedoucí začal být v nebývalé ráži, předváděl se – jenže jeho slovní onanie začínala být až žalostně trapná. Emma si vždycky říkala, že když už někdo podlehne touze vyčítavé masturbace, měl by znát svůj vrchol. A neprodlužovat to, jinak přijde o efekt. Jako tenhle pitomec.

„Němčináři mi ještě nepředali tři knížky a francouzštinářka mi dluží čtyři překlady. Antonio mi zase nepřinesl

překlad těch počítačů, protože než si obskáče ty svoje slípky, nemá čas na práci!“

Emma věděla, že jeho veřejné představení je vlastně jen soukromým tyátrem pro Denisu. Věděli to všichni zaměstnanci firmy *Proprint Olomouc* a všem to bylo k smíchu – zvláště když vnímali šéfovu tristní situaci. Nebyl ničím víc než využívaným samečkem. Emmě ho ale bylo zvláštním způsobem líto. Vondráček byl neškodný pajdu-lák, spíš hlupák než machr. Vlastně ji štvalo, že na Denisině místě není ona, být potvora byla přece její značka kvality. Emma taky vždycky brávala všechny výhody, které jí chlapi poskytovali. O to hůř teď nesla, že jí o deset let mladší holka vzala místo, které by klidně mohla mít ona. Vondráček nebyl sice nic moc, ale neduživý George taky neměl parametry klasického krasavce – jenže jako majitel několik barů a autosalonů měl *možnosti*. A to ten hlupák z Proprintu taky.

Šéf teď kvůli Denise lítal po kanceláři jako tajfun a stále dokola vyjmenovával, kolik lidí je ve skluzu a koho na hodinu propustí – ale tyhle výčitky se už Emmy netýkaly, takže se v tichosti vyplížila z kanceláře, naskočila do auta a vysedla až před svým domem. U jeho vyvrcholení být opravdu nechtěla.

„Kdybys chtěla namasírovat záda, přijdu,“ napsal jí Antonio v esemesce, sotva se dobelhala do svého bytu. Váhala, jestli odpovědět a podlehnout tomu pokušení. Jenže... nic proti Tondovi, bylo vzrušující být Milenkou číslo 43, ale ona teď měla jiné plány, v nichž už hrál hlavní roli jiný chlápek. A na tuhle kořist potřebovala být fit. Vyndala ze šminkovací kabelky zrcátko, z mobilu si ze složky „fotky“ vytáhla snímek Jáchyma a pěkně si ho rozdvojila.

„Nechceš se stavit na kafe, švagře?“ napsala mu pak do esemesky. Když neodpovídal, poslala mu další díl svého vzkazu: „Mohla bych ti to udělat...“

Bydlel v garsonce jen kousek od ní – a jí se prostě zdál zbytečně nevyužitý, když za svou ženu jezdil z Olomouce

do Tovačova jen na víkend. Byla si jistá, že ona by mu uměla od pondělí do pátku zařídit lepší program. Už třetí měsíc mu to naznačovala, ale on ne a ne se na ten háček chytnout. A přitom návnady měla opravdu pěkné... a byla si toho vědoma.

Při té vzpomínce se Jáchym rozechvěl – jako kdyby mu takhle jedna pubertálně znějící a dvojsmyslně hloupá esemeska mohla vzít půdu pod nohama. Přitom ho od chvíle, kdy četl tu obscénní textovku, dělilo tolik let! Chtěla jsem ho uklidnit, položila mu dlaně na roztřesené ruce a chvílku je tam nechala. Mám z dětství vyzkoušeno, že lidské teplo uklidňuje. A zabralo i na Jáchyma.

„Já,“ řekne po chvílce a bouchne si do hrudi, „mluvím o mnoha lidech v minulém čase. Nevadí?“

Zavrtím hlavou. Proč by mělo? Já se přece bystře zorientuju...

Na nártu nohy si zhoupne manšestrové pantofle a dlaně si založí pod stehna. Vidím v něm toho hodného, ale zklamaného a zoufale nešťastného kluka.

„Chápejte,“ řekne a vytrhne dlaně zpod nohou, „moje rodina mě odepsala, nestýkají se se mnou, takže je pro mne všechno strašně minulé.“ Uklidním ho, že tohle mi vážně nevadí. Zaraduje se – na můj vkus až příliš dětinsky – a znovu se ochotně noří do vzpomínek, které rozplétá jako klubko s koušavou vlnou.

„Můžu mluvit i o tom, jak to chodilo v práci?“

Usměju se na něho a víc vykřiknu, než řeknu: „Musíte! Chci obyčejný lidský příběh, nic nakaširovaného!“

„A unesete pravdu i o svém manželovi?“

Z plných plic se zasměju. „No jistě... Já přece vím, že býval vyhlášený děvkař, tohle mi fakt neublíží!“

Sekretářka mu donesla černou kávu a jako každé odpoledne se ho zeptala, co chce k svačině. Jáchym byl za její úslužnost vděčný, našli se ale v redakci rýpalové, kteří tvrdili, že to Marie dělá pro pár drobných, co jí ze svého nákupu nechá. Nejvíc spadeno na ni měla kolegyně, která se nechala titulovat *Magistra*, a účel jejích klevet byl prostý – chtěla Marii srazit v očích všech mužů, kterým se líbila.

„Deset deka šunky a tři rohlíky,“ usmál se Jáchym a se zalíbením se díval, jak si to Marie poctivě zapisuje do svého deníčku. Působila roztomile, ale přirozeně. Znal holky, které chtěly ještě ve třiceti vypadat jako rozpustilé holčičky, jenže jejich snaha dělat ze sebe diblíka byla prostě trapná. Marie ho ale svou nestrojeností dojímalá. Jenom ho trochu štvalo, že se kolem ní začíná točit ten děvkař Frais.

„Něco k pití?“ zeptala se ho a nespustila přitom pohled ze svého bloku.

„Litr vodky,“ odpověděl jí, ale ona si pobaveného tónu nevšimla, takže jen zamžikala očima, posunula si stříbrné lenonky blíže ke kořenu nosu a nejistě se zeptala: „To jako fakt?“

Kolega a letitý kamarád Marek Frais okamžitě zastříhal ušima: „Nóóó, Jáchym chce pít na žal. Ona ho totiž uhání vlastní švagrová, a on se jí bojí odolat, že jo? Minule mu nabízela, jestli nechce přijít na kávu... a pak mu to udělá!“ Vyprskl smíchy, až mu z nosu vyteklo kafe, které usrkl ze svého šálku. Marie se kolem sebe udiveně rozhlížela a Jáchym nemohl nevidět, že alespoň pět kolegů z Olomouckého deníku to ocenilo smíchem, který říkal: *Tak tuhle historku už jsme slyšeli.*

Ten hajzl! Tohle nebyl vtip pro pobavení ostatních, ale útok na jeho ego – a na to byl Jáchym háklivý. Když si s Markem vyrazili na pivo, leccos si mezi sebou řekli, jenže on předpokládal, že všechny ty silácké kecy zůstávají mezi nimi. A teď mu ten vůl dokázal, že je klidně posílá dál. Jáchym by jim taky mohl nabídnout kyselý bonbónek s příběhem, jak Marek s panickým strachem utíkal před rozzu-

řeným manželem své milenky. Stál tehdy jako rampouch na balkoně v prvním patře paneláku jen v síťovaném tílku a z mobilu volal Jáchymovi, ať ho přijde zachránit, než pod tou okapovou rourou zmrzne. Byl stupeň pod nulou a on měl pod dlaněmi schovaného dvoucentimetrového chcí-páčka – a jak se o něho bál! Ale Jáchym by to nevykecal, protože věděl, kde začíná a končí sranda. Zatímco ten debil ho tu přede všemi klidně vykoupe v ledové vodě!

„Ne, Marie, to byl fór, kupte mi jen pomerančovou minerálku,“ řekl Jáchym úsečně a přitom se podíval na Marka tak chladně, až i jemu samotnému ztuhla krev. Že přeštelil, to zjistil až teď.

„Ježíši, Jáchyme, to byla prdel, neblbni,“ žduchl ho do lopatek, ale on jeho snahu o usmíření odpálil dalším mrazivým pohledem. Za půl hodiny to kolega zkusil znovu. „Vždyť to nikdo nepochopil, o nic nešlo,“ šeptal mu u stolu. Nedočkal se ani slova. Jáchym bušil do počítače svou reportáž z pastáku a nevěnoval Markovi jedinou sekundu. Za dalších třicet minut se přišoural znovu, otřel si o něho rameno a špitnul: „Tak se příště nevytahuj, když to není pravda. Viděl jsem Emmu v Hanácké restauraci pěkně nažhavenou s jedním urostlým negrem. A pochybuju, že by stála o takového obtloustlého starého plešouna, jako jsi ty.“

To byl zásah do černého. A pořádný!

„To není pravda! Hází po mně oči, svádí mě, píše mi dvojsmyslné esemesky!“

Marek se teatrálně zasmál. „Jsi ješitný chudák. Ale na tenhle kousek prostě nemáš, tak stáhni půlky. To bys už pomalu mohl tvrdit, že tě zve do postele tadyhle Marie. Takový šampión nejsi, tak brzdi, než si naryješ rypák!“

To Jáchyma urazilo. Nebyl konfliktní typ a nerad se s někým hádal, ale Markovy jízlivosti ho prudily. Dotčeně se odtáhl, kvapně ukončil článek a vypnul počítač – ačkoliv chtěl odpoledne ještě psát. Měl ale po náladě. S hlavou horkou naštváním vyběhl z redakce ven. Zrovna se spustil liják, který mu zchladil přes lebku i mozek, stál tam upro-

střed ulice dobrých pět minut a nechal si kapky stékat přes košili až na lopatky. Před dalším přívalem deště se schoval do starožitnictví – a nakonec byl rád, že ho sem venkovní nečas zatlačil. Koupil Anně k narozeninám prstýnek s rubínem a pak se zdržel v hračkářství, aby udělal radost holčičkám. Nakonec se stavil v lékárně a vybral tátovi kapky na dráždivý kašel, který ho už několik dnů trápil.

„Dárek ve starožitnictví? Starý prstýnek s rubínem, který třeba před sto lety nosila jiná žena?“

To mě zaujalo. V životě jsem dostala od svých rodičů, kamarádek i chlapů celou řadu dárků, ale nikdy nic z druhé ruky. Nedovedla jsem si vlastně ani představit, jak bych reagovala, být obdarována věcí, která už kdysi dávno patřila někomu jinému. Tohle by třeba mého Marka nikdy nenapadlo, říkala jsem si. Věrný své letité pověsti mě skoro vždycky obdaroval něčím, co nebylo možné nikomu ani ukázat. Pokaždé jsem se tak tvářila, že... narozeniny s mužem neslavím, na svátek jsme zapomněli a Ježíšek u nás taky nebyl. Asi by padali do mdlob, kdybych měla předvést všechny ty vychytávky. Uff. Jenom jsem na to vzpomněla, už se mi zvedal tlak a tep, cítila jsem vlhko v podpaží a sucho v krku.

Ještě štěstí, že mi Jáchym Wollner neviděl do hlavy. Vyděsil by se!

Je na něm ale úžasné, pokračuju v myšlenkách, že umí příběh podat z různých úhlů a z pohledů jiných lidí... jako by jeho oči viděly dál. Vím od Marka, že Wollner je inteligentní chlap, moudrý a sečtělý, navíc talentovaný vypravěč, který sám napsal několik knih, takže pracovat s ním je fakt radost. I když z jeho slov je cítit, jak moc je uvnitř zraněný. Když se před chvílkou poprvé zmínil o svém otci, ucítila jsem, jak se v něm cosi něžného zaseklo.

Ráno si uvařil jen kopřivový čaj, protože káva by ho asi skolila, i když by jeho chuťovým pohárkům posloužila lépe. Poslední dobou ho ale zlobilo srdíčko a vysoký tlak si musel připustit pokaždé, když se s Aronem vydal do lesa.

Hodně sešel a sebekriticky si to uvědomoval, padl tím trochu i na duchu, hlava mu vynechávala a už ho netěšilo jako dřív čtení historických knížek, sepisování tovačovské kroniky a dokonce už odmítl být průvodcem na místním zámku, byť si ještě před nedávno neuměl představit letní sezonu bez téhle práce. Jedinou radostí mu zůstaly každodenní vycházky se psem, večerní čtení z bible a pravidelná nedělní návštěva synovy rodiny. Zvláště na Johanku s Judítkou se moc těšil, sám vychoval kluka a teprve s narozením vnuček si začal zřetelněji uvědomovat, o kolik jsou maličké ženy křehčí. Zatímco Jáchym byl v jejich letech zdivočelý sígr, holky sedí ve svém růžovém pokojíčku a vymýšlejí si samé ušlechtilé hry – na paní učitelku, na ošetřovatelku v zoo, na baletku, na polní nemocnici, v níž mu dokonce minule operovaly i slepé střevo! Jo... když si vzpomněl na ten lékařský zákrok pod umělohmotnou kudlou, hned si s výčitkou uvědomil, že by měl zajít k doktorovi. Aby si ho proklepl, změřil mu tlak a předepsal prášky, které Jindřich až doteď ignoroval. Vlastně to Karlovi ani nemohl říct. To by bylo řečí o nezodpovědných dědcích, kteří si myslí, že si vysoký tlak vykurýrují vývarem z lopuchu!

Poplácal Arona po zádech a ztěžka se zvedl ze židle.

Šouravým krokem došel ke skříni, vytáhl z ní vycházkový oblek, shodil ze sebe pyžamo a před zrcadlem se nasoukal do kvádru, které mu bylo rok od roku těsnější. V koupelně ještě žiletkou sundal strniště a v chodbě si opucoval boty. Bylo něco málo po osmé, když se ze své samoty vydal směrem k Tovačovu, vzdálenému od jeho domu dobrou čtvrt hodinu cesty.

Pospíchal a ke zdravotnímu středisku došel zadýchaný jak maratonec, takže než vešel do ordinace, dal si desetimi-

nutovou pauzu, pak se zhluboka nadechl, zaklepal a vešel. Přivítal ho široký úsměv. Karel ho viděl rád – a vždycky mu to uměl dát najevo. Jindřich Wollner ho učil na měšťance coby desetiletého kluka, o dva roky později usedla do lavice i Bohunka a před dvaceti lety vtloukal češtinu a dějepis do hlavy i jejich dvojčatům. Tehdy samozřejmě netušil, že se jedna z holek stane jeho snachou, ale kdyby to už tenkrát věděl, nic by nenamítal – a bylo by mu jedno, které z těch šikovných dvojčat mu Jáchym domů přivede. Jenomže když Anna s Emmou byly školačky, jeho syn už byl studentem vysoké školy, kterého malé holky nezajímal. Žil tenkrát s nějakou starší ženskou. Matně si vzpomínal, že se jmenovala Dana.

„Jindřichu!“ zavolal na něj Karel Eliáš. Zahanbeně si uvědomil, že se dostal do zajetí úvah a přestal vnímat, že není zavřený se svými myšlenkami doma ve světnici, ale sedí jen v tílku v ordinaci MUDr. Eliáše, který na něj s největší pravděpodobností mluví. „Ptám se tě, jestli bereš ty léky na tlak.“ Pokýval hlavou, protože nahlas lhát neuměl, a kdyby měl Karlovi říct, že všechny recepty zahučely v kamnech, asi by se propadl do země.

„Máš ho ještě vyšší než minule, napíšu ti něco silnějšího,“ díval se na něj Karel znepokojeně. „A každý týden sem budeš chodit. Do léta zhubneš deset kilo, přestaneš kouřit, kávu si budeš vařit slabou a maximálně jednu za den...“ A pak pro odlehčení zašeptal: „Taky sex jen střídmě, ráno a po obědě vynechat!“ Oba se tomu zasmáli – jsou přece chlapi, ne –, jen Bohunka na svého muže nesouhlasně zamrkala. Tyhle oplzlé řeči neměla ráda a už vůbec se podle ní nehodilo říkat je tchánovi jejich Aničky.

Cestou domů se Jindřich doopravdy zastavil v lékárně a vyzvedl si prášky. Pochopil, že není čas na lehkomyšlné kousky, chce-li vidět dospívat své vnučky. Pak se ještě stavil u Aničky v knihovně, v neděli mu slíbila, že mu schová novou knížku o... O kom vlastně? Nemohl si vzpomenout, ačkoliv rozpohyboval snad všechny mozkové závitky

a zapojil je do hledání historické bytosti, která se mu měla stát společníkem v jeho osamělém životě. Byl to muž... Ale který?

Uvědomoval si čím dál víc, že je dědek. Kus do starého železa. A pěkně ho to štválo.

Druhý den odpoledne mě Jáchym pozval na procházku do parku. Byl krásný, prosluněný listopadový den, na zemi se povalovalo listí a příroda kolem psychiatrické léčebny skýtala krásné výhledy do okolí.

„Proč jste vlastně skončil tady... na psychiatrii?“ zeptala jsem se možná slídivějším tónem, než jsem měla v úmyslu.

Máchl rukou do prázdna, jako by chtěl odehnat dotěrnou mouchu. Nakonec řekl velmi krátce a důrazně: „Ztratil jsem vůli žít!“

Nechtěla jsem, ale musela se ptát: „Takže pokus o sebevraždu?“

Ošil se a dal mi jasně najevo, že za tyhle hranice chodit nemám. Že příběh má svá pravidla a neměl by začínat od konce. Respektovala jsem to, i když nerada. Zajímalo mě, co se zrodilo v hlavě... vraha.

Chodili jsme dvě hodiny kolem té krásné secesní budovy a do ticha vrněl jen diktafon, do kterého Jáchym právě říkal: „Někdy v listopadu toho roku začala mít Emma problémy v práci, odsouvali ji na vedlejší kolej, a ji to pochopitelně trápilo. Jenže mne, mne drtilo něco jiného. Poprvé jsem si uvědomil, že žárlím na toho černocho, se kterým měla kratičký milostný románěk. Překvapilo mě, že jsem takové emoce vůči cizí ženské vůbec schopen. Ale ten šíp, který mě zasáhl, cítím v hrudi ještě teď.“

Narazili na sebe na náměstí. Oni šli z Proprintu, on z redakce.

„To je Tonda,“ představila mu Emma svého kolegu, který – na Jáchymův vkus – příliš obscénně obnažoval bílé zuby a vystrkoval z narůžovělých rtů jahodově červený jazyk. Nedůvěřivě si ho změřil a zdráhavě mu podal i ruku. Znali se od vidění, ale představeni byli poprvé.

„Tonda?“ opakoval schválně. „Ale typicky česky nevy-padáte!“

Viděl, jak si Emma nespokojeně odfrkla. Neměla ráda tyhle řeči s rasistickým podtextem. Ona, která žila deset let ve městě, kde se to hemžilo Afroameričany, americkými indiány, asijskými Američany, pacifickými ostrovany, lidmi hispánského nebo latinskoamerického původu, tuhle českou přizemnost nesnášela.

„Jsem Antonio Kiswahili,“ upřesnil Tonda, „a pocházím z Ghany. Otec tu kdysi studoval ekonomii, líbily se mu české holky, a tak tu na nějaký čas zakotvil. Deset let jsme potom bydleli u otcovy rodiny v Tamale. Pak se naši rozvedli. Vrátil jsem se jen s matkou a přestěhovali jsme se k babičce na vesnici. Táta zůstal tam, protože přišel na chuť černoškám,“ zasmál se Antonio.

„Tak z Ghany... Hm. Dětská práce na kakaových plantážích a bída, vidíte?“

Emma podruhé nespokojeně odfrkla. Měla pocit, že Jáchym chce Tonda srazit, dát mu najevo, že pochází z jakési bambusové země, kde si muži namlouvají ženy s kyjem v pravé a s kokosovým ořechem v levé ruce. Nevěděla ovšem, že z něj mluví rozpaky, které mu zaměstnávají celou půlku mozku – no a v té druhé si zkouší plasticky představit, co a jak se mezi Emmou a Tondou odehrálo. Vzpomněl si, jak Marek říkal, že je potkal v Hanácké restauraci a ona byla *nažhavená*.

Ta vidina byla pro Jáchyma Wollnera skoro děsivá – a nedokázal si představit, že by se s tou myšlenkou měl svěřit Anně. Že by do ní třeba dloubl se slovy: „Myslím, že tvoje

ségra a ten negr spolu souloží...“ Jeho prudérnost byla proti jejímu puritánství úplně nic, určitě by zadržela úžasem dech a pak omdlela hrůzou, že ty černé ruce a růžový jazyk... To by nemohla ani domyslet. Zavrtal se do svých představ nebezpečně hluboko, takže ani nepostřehl, že Antonio odchází a znovu mu podává ruku. Musel vypadat pořádně zmateně, když mu znovu řekl: „Wollner, těší mě.“ Tonda na něho vyvalil svítivé bělmo a Emma nechápavě zdvihla obočí.

„Tak snad abychom si dali něco ostřejšího,“ navrhl po chvilce, vyvedená z míry Jáchymovým podivným chováním. Chtěl trochu uhladit tu trapnou situaci, takže Emmě, sobě a nakonec i tomu odcházejícímu Tondovi poručil v uličním baru velkého panáka vodky. Když pak ten černý gigolo doopravdy odešel, hodil do placu ještě jednoho dvojitého frtána – a to už cítil, že se Emmě namotává jazyk. A kdyby jenom to. Začala mu mírně přiopilým hlasem líčit, jak jí to ten černý kolega před půl hodinou dělal... a on tam vedle ní stál jak zařezaný pitomec a hltal každé slovo, které řekla. A přitom jí chtěl říct, že takové intimnosti přece do hovoru dvou příbuzných nepatří.

Jenže na to neměl sílu. A taky – což si nechtěl přiznat – ho to drásalo i rajcovalo.

„Takže vás provokovala?“ zajímalo mě.

Čekala jsem, že řekne ano – ale překvapil. Váhavý střelec!

„Ne úplně. Měl jsem pocit, že mě svádí... Ale pak jsem ji podezíral, že je jen koketa, která má ráda, když chlapy šroubuje, jenže doopravdy jí o nic konkrétního nejde. Nevyznal jsem se v tom, její řeč těla mě mátlá, přitahovala mě a odpuzovala... Věděl jsem jen to, že si s ní určitě žádný románek začínat nebudu.“

„To bylo předsevzetí?“

„No jistě,“ vybuchl nečekaně, „vždyť to byla sestra mé milované ženy!“

Podržel si roztržpanou bradu a pokračoval: „Víte, mnohokrát jsem přemýšlel o tom, jestli v té odlišnosti dvojčat byla jiná genetická výbava, rozdílný přístup při výchově, nebo jestli hlavní roli hrála ta Emmina porucha v mozku, kterou – podle mého názoru – tchán s tchyní tak trochu přeceňovali. Já myslím, že byla vždycky spíš rozmazlená a frackovitá, ale oni pracovali ve zdravotnictví a každé záležitosti těla věnovali strašnou důležitost. Myslím, že řada rodin by se smířila s tím, že jedno z jejich dětí je nestandardní, ale oni ne. Hned potřebovali mít diagnózu a s ní pracovat – papíry, razítko, zápis v kartě – a jistotu, že ve výchově neselhali. Tak vznikl už v dětství, nebo spíš v pubertě, pojem zvaný ‚disociál Emma‘. Později se mi tchán svěřil, že stav své dcery konzultoval se spolužákem z medicíny, který se specializoval na psychiatrii. Ten mu řekl, že by se mohlo jednat o emoční labilitu, ale i schizoidní poruchu... A Karel s Bohunkou zase začali studovat, pozorovat, zapisovat si, odškrtávat si, co souhlasí a co ne. No prostě blázinec. Pak ji testovali na Aspergerův syndrom – přece jenom to zapálení pro sbírku zrcátek nebylo úplně běžné. Ale Emmě tím neškodili, oni její duši pitvali hlavně v soukromí a po nocích, jen tchán se mi o tom občas po pátém pivu a dvou borovičkách zmínil. Trápilo ho to. Dvě holky narozené jen sedm minut po sobě – a každá z jiného těsta. Povahou i vzezřením. Vůbec nevypadaly jako sestry, natož dvojčata.“

To mě zaujalo – tak nějak jsem si myslela, že Anna s Emmou byly stejné. Asi to vycházelo z mé obecné představy o dvojčatech, která vnímám jako takřka identická stvoření. Jáchym zaregistroval, že tápu, takže odkráčel do svého pokoje a po chvilce mi přinesl fotku, uloženou v obálce z průhledného plastu.

„Byly dvojvaječné, Anna víc do rodiny po tátovi a Emma po mámě, ale každopádně každá úplně jiná.“

Vzala jsem snímek do ruky a dlouho si ho prohlížela, jako bych chtěla, aby se mi jejich podoba vryla do mozku – a příběh se mi pak lépe psal. Anička byla plnoštíhlá přírodní blondýnka, měla modré kulaté oči, bambulatý nos, malou pusku a průsvitně bílou pleť, na které byl i na fotce znát každý pu-

pínek. Emma byla hubená až vyzáblá, měla černé vlasy, protažené zelené oči, ostrý, rovný nos, větší plné rty a dokonalou snědou pleť. A i na té fotce – přísahala bych! – bylo vidět, jak moc je vyzývavá.

Emma postavila na stůl židovský svícen, vedle dala dvě broušené sklenice na víno s letopočtem 1923 a kousek od nich položila talíře ze starožitného porcelánu, ze kterého jedla ještě její babička Josefina, když byla malá. Milovala ten kousek starého, dobrého porcelánu, mírně zažloutlého, ale ručně zdobeného pomněnkami tak sytě modrými, že bylo s podivem, jak dlouho barva vydržela v původní podobě. Čtvrtá generace kvítka umývala, a s nimi to ani nehnulo.

Pohladila talíře pohledem, tak moc pro ni znamenaly. Teprve potom k nim přinesla polévkovou mísu s hovězím vývarem, uvařeným speciálně pro dnešní večer. Tím s českým menu končila. Na sporáku už měla *livermush*, který ji naučila vařit Georgeova švagrová – bylo to typické a oblíbené jídlo té oblasti Severní Karolíny, kde žili. Nakonec položila na stůl *moravian cookies* a jako další dezert broskvový koláč. Stylové!

Přesně o půl osmé zadrnčel zvonek. Slyšela domovníka, který se šel zvědavě podívat z okna, aby vyšmíroval, kdo zase „na tu čůzu“ zvoní. Kdyby se aspoň choval nenápadně, ale on vždycky dupe, hlasitě odhrnuje záclonu a řve do kuchyně na svoji matronu, že má ta holka pod nimi zase návštěvu. Nezklamal ani teď, dokonce zaslechla, že jí říká: „Tenhle vypadá seriózně, ne jako ten černocho, co jí tam pořád šoupal skříněmi.“ Aby taky Jáchym někomu nepřipadal solidně, pomyslela si.

Csss.

Od chvíle jejich seznámení měla na Annu vztek, že si zrovna ona našla takového chlápka. Jáchym byl přesně typ, po jakém Emma vzdychala. Muž příjemného zje-

vu, ale přitom to nebyl žádný prvoplánový krasavec, byl decentní a rezervovaný, ale ne nudný, měl konzervativní názory, ale nečpěl zatuchlinou, působil vyrovnaně, a přitom ne prkenně. Jeho velká, robustní postava vzbuzovala respekt i u takových volnomyšlenkářek, jako byla Emma. Už tenkrát, před osmi lety, když jim přijela na svatbu, ji Jáchym oslnil. Přesto byla tak hnusná, že se hned do sestry obula: „Andulo, to myslíš vážně? Vždyť je pro tebe starý, má náběh na pleš, brzy se to jeho mohutné tělo oplácá tukem, začne mít problémy se srdcem, z pohodlní, bude jen vysedávat u televize, a ty přitom ještě budeš holka plná života!“ A při těch řečech jen polykala kyselé hrozny, zvláště když se podívala na rachitika jménem George Squirrel, jehož nejsilnějším afrodiziakem bylo to, že měl peníze... a byl je ochotný vrážet do Emmy. Když se vrátila po letech z Charlotte domů, působil na ni Jáchym stejně kouzelně, i když pravdu měla v tom, že mu vlasy ustoupily z čela, ztloustl a z pohodlněl. Přesto měl v sobě jakousi prvorepublikovou výchovu, která ji uchvacovala, stejně jako ty starodávné talíře, ze kterých teď jedli.

„Máš to tu hezké,“ chválil ji Jáchym, „jen ta všudypřítomná zrcadla mě trochu rozptylují.“ Trpce se nad tou poznámkou usmála, ale nebyla si jistá, jestli měla v této situaci zvednout koutky. Vlastně nikdy přesně nevěděla, jak se má tvářit, aby lidi nepopuzovala. Nejednou se jí stalo, že třeba někdo vyprávěl o zlé nemoci nebo skonu blízkého člověka, a ona se tápavě usmívala. Lidé ji pak pomlouvali, takže se snažila udržet pokud možno plochý, beztvary a emocí prostý obličej. Jáchym se ale na ni evidentně nezlobil, takže se mohla těšit z jeho přítomnosti.

Taky jí trvalo, než ho přemluvila, aby se k ní přišel podívat! Po dvou měsících podlehl, ovšem s tolika obstrukcemi, jako by ho zvala do veřejného domu na gruppensex. Byl na Emmino gusto až zoufale zdvořilý, a i když se už několikrát potkali při společném obědě nebo ji pozval na některou ze svých společenských akcí, nikdy se nezapomněl

chovat odměřeně a se zřetelným odstupem, aby všem bylo jasné, že tohle je jen švagrová. Jen!

A ona přitom v jeho blízkosti roztávala jako sněhulák v létě, a kdyby mohla, servala by z něho oblek, košili mu rozcupovala na kousky a kravatou zavázala pusou, aby na ni nemohl vybalit slova, která by ji obvinila z toho, že svádí muže své sestry. Jáchym na ni přitom nepůsobil eroticky, třeba jako Antonio, postrádal libido násobené penězi jako George, ale měl v sobě něco, co neuměla pojmenovat. Byla si jistá, že ona by mu posunula hranice rozkoše, poznal by jiné slasti, než jaké mu dokáže nabídnout *jeptiška* Anna. Prozatím ale Emmě stačilo, že tady byl s ní, jedl, mluvil, smál se, a dával jí tak najevo, že mu není úplně protivná.

Celou hodinu z něj nespustila oči.

Všiml si toho a odváděl řeč – ptal se, jestli mají moravian cookies, typické pro Severní Karolínu, něco společného s Moravou, pak se zajímal, jestli tam opravdu byla vynalezena před sto dvaceti lety pepsi...

Když vyčerpal otázky, zvedl se, poděkoval – a pláchl.

Dávala se za ním a čím dál víc si uvědomovala, že ho chce. A přesvědčovala sama sebe, že po něm netouží jen proto, že je Annin – že to přece není proto, že ona vždycky, *vždycky* chtěla mít to, co její sestra. Přemlouvala sama sebe, že není *pijavice*, jak ji kdysi pojmenovaly děti ve škole. Nechtěla přece nic víc, než na co má nárok její dvojče. A v tom nespátkovala nic zákeřného.

Čtvrtý den mě Jáchym pozval do bistra, protože měl povolenou vycházku. Svěřil mi, že jeho léčba už zanedlouho skončí a on se vrátí domů. Když jsem se zeptala, kam domů, významně se odmlčel a pak jen odsekl: „Nebudte zvědavá, Kamilo.“

Sešli jsme dolů do městečka a zapadli do stylové čajovny, která nám poskytla soukromí za paravánem z pavích per.

Hned mě svým interiérem nadchla. Byla v africkém stylu – na stěně byly krásné obrazy slonů, kůže z tygra, trofeje, dokonce i lovecké zbraně. Servírka nám nabídla kávu praženou v Etiopii a doporučila čaj rooibos lemonita. Prý lahodný africký „tí“ bez kofeinu s příchutí citronu.

Rozhodli jsme se pro něj.

„Zajímala by mě,“ řekla jsem po prvním hltu, „žena jménem Magda.“

Jáchym povytáhl obočí, ale neřekl nic – jen usrkl čaj a pochválil jeho sílu i chuť.

„No... to jméno znám pochopitelně od Marka a vím, že Magdaléna hrála ve vašem životě významnou roli.“

To nepopíral. A ani nechtěl. Vlastně nebyl důvod.

Magda už netrpělivě čekala před redakcí. Nad ní se houkala cedule s nápisem Olomoucký deník, kterou z nudy rozkmitávala.

„Ahoj tati,“ vlepila mu mlaskavou pusou na neoholenou tvář, „už jsem se nemohla dočkat.“

„Mám na tebe ale jenom hodinu,“ připomněl jí trochu úsečně, „pak musím na radnici.“

Zapadli do Hanácké restaurace a zašili se k rohovému stolků u okna. Magda vytáhla krabičku cigaret a hned si jednu lačně vložila mezi zmalované rty.

„Jsi jako tvoje máma,“ neodpustil si Jáchym poznámku, „ta taky bez cigára nevydržela ani minutu.“ Magda se tomu zasmála hlasem připomínajícím rachot uhlí, které se valí po plechové plošince z ulice do sklepa.

„Tak co se děje?“ zeptal se už o tón příjemněji. Lupla do sebe pivo a hřbetem ruky si utřela z pusy pěnu. „Koupíš mi ještě jedno?“ zažadonila. Zmizelo v ní ještě rychleji než to první. „Neměla bys tak pít,“ napomenul ji Jáchym, když viděl, že i ten třetí půllitr do ní spadl jako do studny.

„Jdu se vychcat, nák mě to protáhlo,“ oznámila a on jen zvedl oči v sloup. Není možné, říkal si, že jsem jí zrovna já vštěpoval v tom nejranějším věku slušnou češtinu. Když zmizela za dveřmi s nápisem WC, objednal si tuplovanou vodku, ač v práci za normálních okolností nikdy nepil. Setkání s Magdou s ním ale pokaždé zacloumalo. A taková to byla roztomilá holka, říkal si... Její mámu potkal před lety víceméně náhodou, zrovna tehdy prvním rokem studoval v Olomouci filozofickou fakultu. Bylo to někdy před vánočními svátky, zdržel se na koleji a ujel mu poslední vlak domů. Další jel až ve čtyři ráno, jenomže jeho spolubydlící Marek Frajs už měl na pokoji napakovanou svou holku a Jáchym jim při tom rozhodně nechtěl zaclánět ani svítit. Bloumal po olomouckém nástupišti a pak se rozhodl, že si čekání na vlak zkrátí aspoň o jednu zastávku, kterou poputuje pěšky. Po pár kilometrech zakotvil v Grygově, lehl si tam na lavičku a pod hlavu dal batoh s napěchovaným prádlem. A málem měl smrt z leknutí, když mu ve spánku kdosi zacloumal ramenem.

„Tady není noclehárna,“ zíval nad ním postarší nádražák a začal ho pakovat před nádražní budovu. Teploměr ukazoval minus pět, Jáchym měl v kapse jen pár drobných, takže si ani nemohl zaplatit taxi do Přerova, pak se mu ale jako opravdový anděl zjevila před očima hezká holka. Měla ukázkově nádherné dolíčky ve tvářích, které se s každým úsměvem ještě víc prohlubovaly, vlnité vlasy až po zadek a oči černé jako ta noc, ve které se potkali. Oblečená byla do železničářské uniformy a šla domů ze směny.

„Počkej u mě, jestli chceš,“ nabídla mu, „odpočineš si a ráno pojeděš. Hm?“ Chvilí nad nečekanou nabídkou váhal, ale štiplavý mráz, který mu užíral i nehty na nohou, ho přece jenom přesvědčil. Následoval ji do jejího nádražního domečku, postaveného jen pár metrů od kolejí, po kterých dnem i nocí rachotily vlaky. Hrozné místo k životu, říkal si. Jenže té dívce to asi nepřišlo. Žil tu prý ještě její pradědeček, který byl přednostou stanice, a děda – výpravčí,

jenž s plácačkou i spal. Celá její rodina žila podle jízdního řádu a dunící vlaky byly jejich životní jistotou. Když tudy profrčela šestka, věděli, že je čas vstát. A s dvanáctkou mířící na Ostravu zasedali k nedělnímu obědu. Bydlení to ale bylo maličké, jen prťavá kuchyňka, obývací s východem na verandu, kamrlík na spaní a záchod se sprchovým koutem. Dívka mu ustlala v kuchyni na rozkládacím křesle a sama odešla spát do obývacího na staré kanape. Ještě mu stačila říct, že se jmenuje Dana.

„Takové vyčůrání je někdy lepší než soulož,“ vytrhla ho z myšlenek Magda, vracející se právě z toalety. Když se na ni podíval, bylo mu fyzicky nevolno. Popuzovala ho i ta vrstva mejkapu na zdravé dívčí pleti, křiklavě fialová rtěnka a růžové oční stíny se stříbrnými třpytkami, které z ní dělaly vyzývavou holku nejnižší cenové kategorie.

„Potřebuju prachy,“ posmrkla a utřela si nos do rukávu džínové bundy. „Tři talíře, minimálně.“ Chvilí nevěděl, jestli se nepřeslechl. Občas jí něčím přispěl – věděl, že je už delší dobu nezaměstnaná, i když mu bylo jasné, že jako prodavačka by si v Olomouci nebo v Přerově práci vždycky našla – jenže doteď to byla jen nějaká stovka nebo dvě. Ale tři tisíce?

„Na co je potřebuješ?“ zeptal se věčně. Znovu posmrkla. „Jsem těhotná a chci jít na potrat, nemám ani kde bydlet a s matkou se už dávno nestýkám. Byl to náhodný sex, vlastně ani nevím s kým...“ Chtěla pokračovat, ale on ji zabrzdil. Odmítal poslouchat pokračování toho nepovedeného příběhu. Kdyby mu to nebylo trapné, snad by se nad tou zkaženou holku rozbřečel, rozmočil by pivní tácek i firemní ubrus, vyřval by díru do stolu! Ale raději jí slabošsky slíbil, že do týdne peníze donese. Opravdu si nedokázal představit, že by ona mohla přivést na svět dítě a vychovávat ho tak, aby z něj něco pořádného vyrostlo. Byla jako její matka, i když ta se mu ze začátku jevila jinak.

Kolik jí tehdy vlastně bylo? Čtyřicet? Nebo snad pětá...? Působila na něho tak plaše, když zmizela za obývací

kovými dveřmi, aby se tam odstrojila ze služebního mundúru! Tak tedy Dana, opakoval si tenkrát, Danuška světluška... Ráno ho probudila vůně kávy a čerstvých koláčů, které tahala z trouby. Na denním světle byla ještě krásnější než v noci, měla ztepilou postavu, vosí pas a nádherná pevná prsa, která se jí rýsovala pod strakatým županem. Když mu servírovala šálek a trochu se předklonila, oči mu málem vylezly z důlků. Měl na jazyku tisíc slov, které by mohly opěvovat její vnady, ale ven se nevydralo ani jedno, takže jen seděl jako pecka a mezi ztuhlými čelistmi přežvykoval tvarohový koláček, který mu ona naservírovala. Sedla si chvíli k němu, ale záhy zase musela vstát, protože vedle v obýváku cosi zakňouralo. Říkal si, že má asi kočku nebo si pořídila štěňátko, které jí zpříjemňuje život v té nevábně vypadající a mírně zatuchlé díře. Přinesla v náručí opravdu roztomilé *koťátko*, ale místo čtyř nohou mělo jen dvě.

„To je Magdalénka,“ řekla mu, „v noci byla u kamarádky, ona mi ji hlídá, když mám službu.“ V dětech se Jáchym moc nevyznal, takže nedovedl rozpoznat, jestli je holčičce rok nebo dva, každopádně už chodila, říkala jednoduchá slovíčka a byla neskonale roztomilá. Hned k němu vztáhla ruce a nechala se chovat, do zblbnutí mu nastavovala dlaň na *vařila myšička kašičku*, provokovala ho, aby ji házel do výšky. Pak ho z výšky poslintala a strašně se tomu smála.

Nechal si tenkrát ujet všechny spoje, které ho mohly o víkendu dovézt domů, a prožil dva nádherné dny s těmi opuštěnými kočkami. Dana z něj na tom prodřeném kani-pi konečně udělala chlapa – a moc se s tím nepárala. Večer prostě svlíkla sebe i jeho a pak ho krásně znásilnila, tak to vždycky s nadsázkou popisovala kamarádům. Po pravdě ale pro něj měla v té době jinou hodnotu než uhihnané spolužačky. Byla zodpovědná, samostatná a dobrá máma malé Magdalénky, která se s úplnou samozřejmostí stala součástí i jeho života. Jen táta nedokázal pochopit, že si jeho jediný syn našel svobodnou matku. Kdyby byla vdo-

va, nebo aspoň rozvedená, dokázal by to přijmout... ale svobodná a s děckem?

„Tak co, kdy, slyšíš mě? Kdy mi doneseš ty prachy?“ křičela už na něho Magda. Byla přiopilá a měla viditelně divné panenky, takové velké a divoké, jakoby rozšířené. Že by si na tom záchodě něco píchla? napadlo ho. Nebo šňupla? Zbledla, třásla se... a ta výrazná gestikulace taky nebyla normální. Lekl se, že jede v drogách – a hned si umínil, že si to ověří.

„Zítřka ve čtyři zase tady,“ odpověděl jí jako v mrákotách. Tak moc se do těch vzpomínek a následně i obav ponořil, že se jen stěží vracel do reality, do hospody s propálenými ubrusy a otlučeným nábytkem. Ani „ahoj“ mu neřekla, když odtud odcházela. A přitom na něm vždycky tak lpěla!

Byly jí tři, když se k nim přestěhoval ze studentského bytu, předtím k nim docházel jen na víkendy a občas přichvátal odpoledne nebo večer, když měla Dana službu a potřebovala pohlídat Magdalénku. Říkala mu tak něžně „tati, tatínku, tatínečku“, dokonce i „taťoušku, můj milovaný taťoušku“... Nenapadlo ho, že by ho měla oslovovat jinak, ona k němu prostě od první chvíle patřila, jako kdyby byla jeho krev.

Když jí bylo šest a on končil studia, začalo to mezi ním a Danou skřípat. Příliš si zvykla chodit ze služby přímo do nádražní knajpy a tam se až do rána opíjet s hospodskými kumpány. Dokud se to stávalo jen dvakrát, třikrát do měsíce, toleroval to. Jenomže v poměrně krátké době do toho šíleného způsobu života vklouzla jako do gatí šitých na míru, takže někdy nepřišla třeba celý týden a spoléhala, že se Jáchym o všechno potřebné postará. On měl na krku státnice, diplomku a ještě k tomu malou Magdu, která začala chodit do první třídy, a někdo se jí musel věnovat. Ten „někdo“ byl on – kdo taky jiný? Četl s ní, psal, sčítal a odečítal, vybarvoval kolečka, počítal obdélníčky, maloval ovoce, dokonce obšíval jehelníček a potil krev

nad křížkovým stehem. Snad milionkrát Daně domlouval, prosil ji, žadonil, pak jí nadával, vyhrožoval rozchodem... i sprostý byl.

Když bylo Magdě sedm, definitivně se od nich po jedné zvláště vydařené scéně odstěhoval. Den, kdy si balil kufry a odcházel z malého nádražního domečku, byl jedním z nejhorších. Magdalénka stála ve dveřích a hystericky brečela, křížila mu cestu, padala před ním na kolena a prosila ho, ať ji neopouští. Byla droboučká, nohy měla jako sirky, přesto byla ve svém úsilí nezlomná, tlačila ho vahou mušího těla zpět, dokonce oběhla dům a pokusila se lavičkou zatarasit dveře. Neúspěšně. Opilá Dana ležela v obýváku, na hlavě připlácnutý mokrý hadr, a celé to divadlo šlo mimo ni, jako kdyby se tam nic podstatného neodehrávalo.

Slíbil tenkrát Magdě, že každou neděli pro ni přijede a někam spolu půjdou – třeba do parku, na kolotoče, do cukrárny nebo do kina. To taky napsal Daně v dopise, který nechal ležet na kuchyňském stole a přikázal Magdalénce, ať ho dá mámě, až ta úplně vystřízliví. Svůj slib splnil, i když to pro něj nebylo jednoduché. Kvůli Magdě to ale všechno flikoval, jak to šlo, občas si s někým v redakci vyměnil víkendovou službu nebo předem požádal o dovolenou, aby mohl být s ní. Dobré vztahy měli až do jejich patnáctin – a pak jako když utne. Šla na učňák, na intru se chytla pofiderní party, začala pít a kouřit marjánku. Když přišla s dredy, tetováním na pažích, piercingem v pupíku a kroužkem v nose, pochopil, že se jejich cesty rozcházejí. Občas si se steskem přečetl její dopisy, psané roztrásenou dětskou rukou. „Milý tatínku, mám tě ze všech lidí na světě nejraději, táto, přijď už za mnou.“ To, co se z ní stalo, měla s největší pravděpodobností v genech, Dana nebyla žádná svěťice a Magdin otec byl bůhvídko. Na tom ale teď nezáleželo. Báł se, opravdu se děsil toho, že jeho holka jede v něčem, co už sama není schopna zabrzdit.

„To máme kafe, tuplovanou vodku, pět piv, dva rummy a dvojce Marlborcky,“ uslyšel nad sebou číšníka, který si tuž-

kou odškrtával jejich útratu. Jáchym si povzdechl, vytáhl ze šrajtofle tisícovku, cvakl účet a vydal se směrem k radnici.

Pátý – poslední – den mého pobytu Jáchym mou návštěvu odmítl. Necítil se dobře a lékař mu doporučil pracovní terapii, takže se zavřel v dílně a pomáhal vyrábět jakési dřevěné kuličky do soukolí dětských hraček. Pomáhalo mu to ke zklidnění. Večer mi poslal esemesku, že už se cítí dobře a zítra po obědě ho mohu na dvě hodinky navštívit – jestli budu chtít.

Naštvaná a popuzená tou změnou programu jsem se procházela po hotelu, objednala si do pokoje láhev vína a rozhodla se, že když už nic, tak se aspoň příjemně picnu. Když jsem si volala na recepci o druhou sedmičku bílého, přišla mi esemeska.

„Do mailu jsem vám poslal díl příběhu. Víím, nebojte... psáno ve třetí osobě. Nějak se mi o tom popisovaném dni mluvit nechtělo. Snad to pochopíte. Přepište si ten text, jak sama chcete, pracujte si s ním... jen ze mne prosím nedělejte obět. Byl jsem dospělý chlap a měl jsem možnost říct ‚ne‘!“

Byl opálený jako cikán, sluníčko se na něho odjakživa hezky chytalo a hned ho zbarvilo dobronzo. Nikdy nepřipomínal růžové sele, které se postupně opékalo na rožni. Byla to jedna z mála věcí, na které byl Jáchym stran své vizáže pyšný. A když mu ze snědého obličje ještě více vystoupily světle modré oči a zdůraznily se ostré lícni kosti... Jenže jak se tak včera díval do zrcadla, musel si pro vlastní dobrý dojem stoupnout tak, aby byl vidět jen po obočí. Když trochu poodstoupil, zřetelně viděl, že zas taková sláva to není. Vysoké čelo, a nad ním se jako velké jezero blýskala pleš.

Emma si ho teď zkoumavě měřila, seděla naproti němu, kouřila a mhouřila při tom pohledu své kočičí oči. „Vážně teď trochu vypadáš jako Bruce Willis,“ řekla mu po chvíli

ce přemítání, a on nemohl neslyšet ten obdivný tón, který vibroval jinak téměř nehnutým vzduchem. Bylo vedro k zalknutí, oni dva odpočívali v zahradní restauraci u Moravského divadla a popíjeli vychlazenou vodu z alpských bylinek, kterou jim číšník doporučil. Jáchym se cítil polichocen, ale po pravdě řečeno ani nevěděl, jak ten herec vypadá. Znal jen jeho jméno, nezajímaly ho americké celebrity, které se smažily na prvních stránkách bulvárních plátek.

„Bruce Willis je dobrý týpek, vždycky se mi líbil,“ začala Emma znovu, jako by tušila, co se mu teď honí hlavou. Upila brčkem vodu, olízla si rty, prsty si prohrábla bohaté vlasy a pokusila se ho jakoby náhodou chytit za ruku. Schoval si ji za záda jako kluk, který dostal ukazovátkem. To ji pobavilo. Svůdně přimhouřila oči a s hraným nezájmem si posunula ramínko své nadité podprsenky. Chtěla se mu líbit, to už pochopil, ale hrát si s ohněm nehodlal. Pozvala ho na dnešní dopoledne ven, aby jí povyprávěl, jak se měl s Annou a s holkami u moře, o nějakém koketování nebyla řeč, říkal si, dokonce si umínil, že jestli toho Emma do třiceti vteřin nenechá, zaplatí a půjde do svého bytu. Raději vytáhl z příruční tašky fotky z dovolené a položil je na stůl.

„Právě jsem je vyzvedl z fotolabu,“ podotkl do ticha, které bylo napnuté až k prasknutí. Všiml si, že ona cosi dělá pod stolem, napadlo ho, že ji třeba tlačí boty nebo svědí opálená kůže. Místo toho držela v ruce kousek něčeho, co mu rychlostí blesku vtiskla do jeho dlaně. Když ji otevřel, našel v ní srolované síťované kalhotky velikosti menší pavoučí sítě. Ztěžka vydechl.

„Pane vrchní,“ zakřičel úplně hystericky a tak hlasitě, že se po něm několik lidí udiveně ohlédlo. „Platím!“ Raději sám vstal a utíkal za ním, doslova prchal, aby se už nemohl ani náhodou setkat s Emminým vyzývavým pohledem. Nechala ho v klidu zmizet, ani se nesnažila ho zabrzdit, dokonce se mu zdálo, že má na rtech lehce pobavený úsměv.

Jestlipak takhle dostala i Antonia? napadlo ho.

Domů se doplazel úplně říčný. Jednak z toho tropického srpnového vedra a taky kvůli šílenému zážitku s lascivní Emmou. Navíc s hrůzou zjistil, že její použité gaťky pořád svírá v dlani a že ten zmuchlaný kousek látky vlastně obsahuje jen miniaturní trojúhelníček spojený šňůrkou, která se jí musela zařezávat mezi pŕlky.

Zhnuseně kalhotky odhodil v pŕedsíni na botník, vysvlékl se donaha a skočil pod ledovou sprchu. Tahle parna ho zabíjela, byl zpocený až do kořínků všech chloupků, a když se minimálně dvakrát za den nedostal pod sprchu, cítil se zalepený jako ožužlané kokino v celofánu. Někdy vydržel pod vodní rŕžící i hodinu, dokud ho pracovní povinnosti neodvolaly k počítači, diktafonu nebo telefonu.

Bytem se rozdrncel zvonek. Když někdo zazvonil, byla toho zvuku plná garsonka, jak se to v ní rozléhalo. Nahlédl kukátkem a zděsil se. Nejdřív chtěl dělat, že není doma, jako cvičený zabiják se přilípl ke stěně a snažil se s ní splynout... ale pak mu došlo, že z tohohle by mohla být ostuda na celý dŕm. Za dveřmi stála Emma, měla na sobě černou krajkovanou podprsenku, a jinak vŕbec nic. Jen v jedné ruce držela letní šaty a ve druhé žabky. Smála se, až se zajíkala...

„Kozal!“

Űplně se mu zatmělo pŕed očima. Vidět ji tak domovník, věděl by to zítra celý činžák – a takovou reklamu on rozhodně nepotřeboval. Vtáhl nahatou švagrovou dovnitř a ona se znovu rozpustile zahihňala.

„Pŕesně tak jsem si to pŕedstavovala, Jáchyme.“

Měl tři vteřiny na to, aby vycouval. Řekl něco hnusného. Ponižil ji. Obrátil čelem vzad. Jenže ona byla rychlejší než tŕikrát jednadvacet. Dala mu horkou pusou, stejně rozpálenou jako tehdy Dana, jenže tentokrát se mu netočila hlava, neodkrvoval mozek, nepodlamovala kolena, nenapínaly žíly v tŕíslech, nepotily dlaně. Prostě jen chlapsky zafungoval. Nic víc. Říkal si: polibek – no a? Když ho k sobě stáhla do postele a on sáhl na její ŕadra, pořád měl ještě pocit, že je trochu nad věcí. Trochu. Űádná nevěra, ŕádný sex, ŕádný orgasmus,

jen pubertální osahávačka. Jenže když mu prsty sklouzly níž a Emma s přivřením očí zasténala, věděl, že tohle už neustojí. Zavřel pevně víčka – byl si jistý, že tak jeho selhání bude míň viditelné – a pak do ní vnikl, jednoduše, splavně, jakoby samozřejmě... Cítil, jak je horká uvnitř. Pak plná, uspokojená.

„Máš antikoncepci?“ zeptal se jí, když vystrízlivěl z té opilosti. Kývla – a to ho uklidnilo. Co se dělo potom, si už moc nepamatoval. Ale určitě to byla ona, kdo zase začal. Bylo to jako let vesmírem – viděl hvězdy, planety, galaxie, zaplňoval svým tělem mezigalaktický prostor, vznášel se nad Zemí a všechno nasvědčovalo tomu, že přitažlivost zemská je výmyslem paranoidních badatelů. Jenom si vzpomínal, že se někdy kolem třetí hodiny ráno vzbudil na posteli vedle ní nahý a ona ho zase vystřelila do kosmického prostoru. Počtvrté! Chvilí poté zaspal a měl nádherný sen, že tuhle vášnivou noc ve stavu beztlíže prožil s Aničkou, že se na něho roztouženě vrhala a on pořád mohl. Jenomže když se v sedm ráno definitivně probudil, zjistil, že vedle něho vrní požitkářka Emma.

Hvězdy pryč. Planety pryč. Galaxie pryč.

Přitažlivost zemská fungovala a výčitky svědomí se taky ozvaly. „Andulka se to nikdy nesmí dovědět. Je ti to jasné?“ Zatukala si na čelo. „Byla bych sama proti sobě, kdybych jí něco vyprávěla. Ale tvoje sexuální fantazie předčila moje očekávání, ty astrologu. A ta drsná slova... Kdo by to byl do tebe řekl?“

Věděl, že by se po bouřlivé noci s vlastní švagrovou měl cítit provinile, ale místo toho si načechral peříčka. I když cítil bolest, že zklamal. Annu a vlastně i sám sebe. Slovo „nevěra“ přitom nechtěl ani vyslovit, takže si jen nalhával, že jednorázově ulítl, jak s oblibou říkával Marek. A to se přece může stát každému, ospravedlňoval se.

Když se pak podíval na sebe do zrcadla, vzpomněl si, jak vypadá Bruce Willis. Takový sympatický šlachovitý chlapík.

